

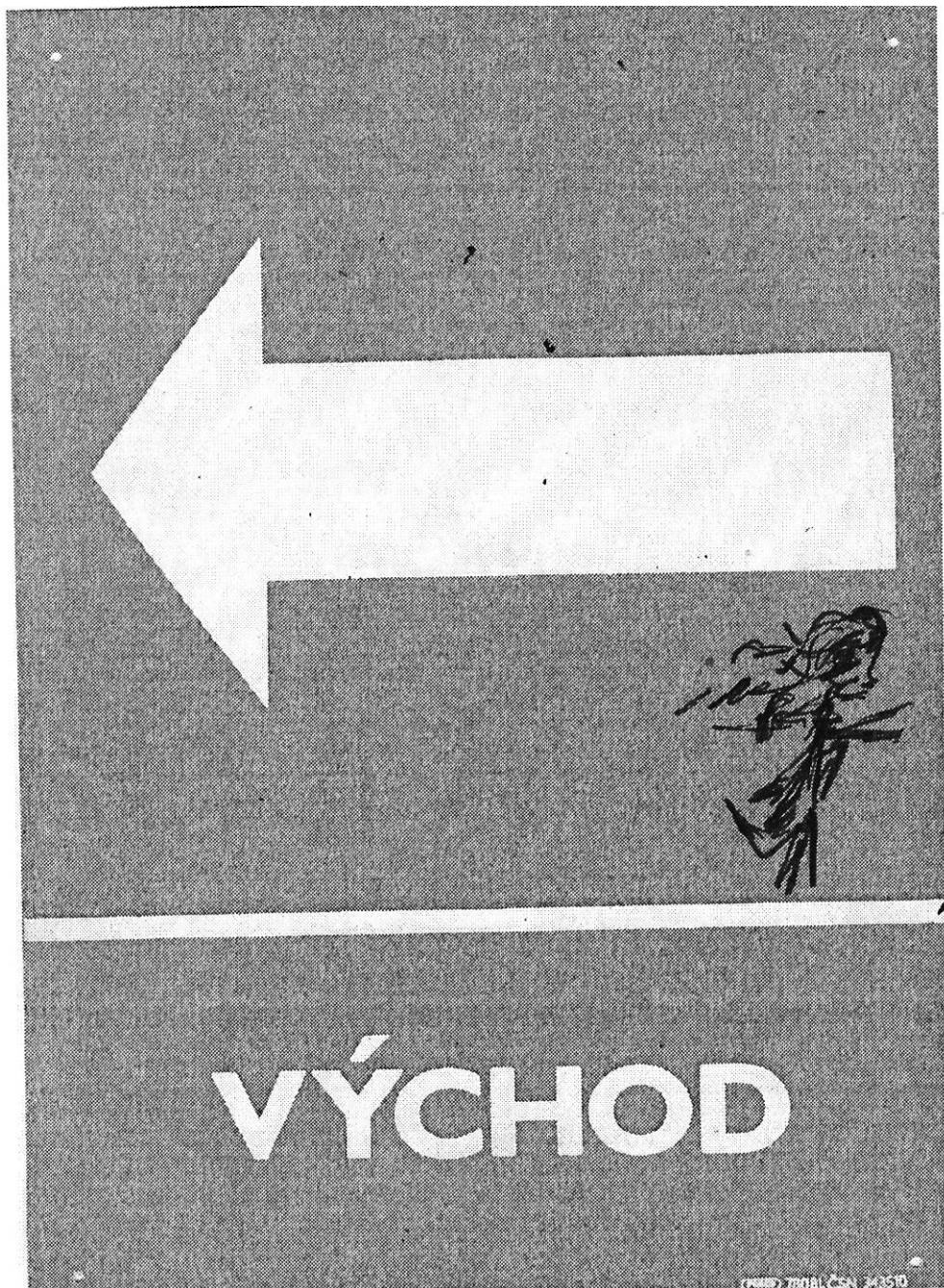

Milí čtenáři občasníku Bojler,

když je únor dlouho bílý, ubývají rychle síly. Takto bych v duchu aktuální (nejen) ostravské zkušenosti modifikoval všeobecně známé rčení. A protože je všude sníh a led a sil se nám skutečně nedostává, časopis vychází opět o něco později, než měl. Považujete-li to za trapnou výmluvu, máte na to právo, ačkoliv v žádném případě svaté. Svatá je redakce, neboť i při nedostatku času a ozdravné sluneční energie dala dohromady krásné zimní číslo, které nyní držíte v rukou. Napadá mě, že všechny úvodníky tohoto typu jsou vlastně založeny na drzé aroganci, na ješitném předpokladu, že časopis nakonec skutečně vyjde tiskem, že vůbec přijde nějaké zítra, že se kopírka ve sborovně neporouchá, i když v okamžiku, kdy tato slova píšu, není nic z toho jisté. Ale trocha základního optimismu je pro holou životaschopnost člověka nutná. Takže předstírejme, nebo rovnou věřme, to je ještě lepší.

Toto číslo je velice kvalitní, což pochopíte, jakmile se do něj začtete. Upozorňuji například na exkluzivní rozhovor, který pořídila Pavlína Spurná. Takový najdete jen na stránkách opravdu seriózních, kulturních a kultivovaných časopisů. Jsem rád, že jsem přímo u zdroje.

Lukáš Bárta

ZAS JARO
sedí spolu a hledí proti slunci
na kilometry daleko
jarní vítr pad na elektrické
rozvody
po malých elektronech
jemně se otírá a příjemně
elektrizuje
téměř jiskří

» tywe ... jaro !
» čas na zelený wallpaper :D
« xDDDDD

obtáčí větve a váže na ně
neviditelné mašle
a ty pak večer světélkují
a lidi v tramvajích se strašně
diví
protože je nevidí :D

(Experimentální báseň využívající mimo jiné smskového jazyka. Autorem je básník Daniel Ševeček, spoluzakladatel časopisu Bojler, člen Bezejmenné skupiny.)

STRANA I

TAM A SEM, SEM A TAM, KUDY KRÁČÍ KUDYKAM?!

(Michal Horáček, Petr Hapka: KUDYKAM)

Možná jste se už doslechli o projektu Michala Horáčka a Petra Hapky s názvem, jak už titulek i podtitulek napovídá, Kudykam. Já jsem tuto inscenaci měla možnost i vidět, a to ve Státní opeře v Praze. A (samo)zřejmě mi to nedá, abych se o ni v našem neperiodiku, jež není, k mé radosti, nikým cenzurováno, tedy většinou☺, nezmínila...

Asi bych začala tím, že na to, jak bohatou slovní zásobou disponuje pan Horáček, je text spojující jednotlivé písně až přehnaně filosofický. Dokonce tak, že se divák už pomalu v samotném ději nevyznal (nutno podotknout, že i když jsem tuto hru osobně viděla, mám problém napsat, o čem vlastně byla...). K porozumění nepřispěly ani verše, které byly tak složité, že by jste se neustále soustředili, na konci trojverší jste nevěděli, co bylo na jeho začátku. Dalším faktorem matoucím diváka bylo příliš velké množství postav, jejichž význam mi bohužel zůstal skryt. Nebyly vůbec vysvětleny, zkrátka nacházely se tam možná jen proto, aby autoři mohli použít své písně k prezentaci svého umu...

Co se týče hereckých výkonů, měla jsem pocit, že tvůrci (nejen již výše zmiňovaní pan Horáček s Petrem Hapkou, ale i režisér Dodo Gombár) nedali dostatečný prostor hercům, aby se projevili. Nutno ale uznat, že pěvecky bylo celé obsazení vynikající. Jmenovitě to byl Csongor Kassai v titulní roli (kterou alternuje s Vojtěchem Dykem – ten právě za tuto postavu získal širší nominaci na Thálii, a Karlem Dobrým), Ondřej Ruml v roli cestu hledajícího Martina (jako Martina můžete také vidět Jana Maxiána nebo bývalého člena NDM Marka Holého) a Jana

Stryková, jež hrála Martinu (alternace Hana Holišová, Petra Hřebíčková, Lucia Šoralová). Chtěla bych vyzvednout výkon Jaromíra Dulavy v roli Martinova Strýce. Ten byl z celého obsazení herecky nejlepší.

Scéna Michaely Hořejší byla opravdu zajímavá. Tedy na první pohled. Postupem času ale zůstávala jen jako prvek zaplňující jeviště. Myslím, že režisér Gombár nedokázal využít veškerých možností, jež Státní opera nabízí. Co ale považuji za největší mínus, je katastrofální práce se světlem. Pokud jste totiž seděli dál než ve dvanácté řadě, tak jste umělce asi spíše tušili, než viděli.

Autorka scény se také ujala návržení kostýmů. Ty diváka neurazily, dokonce by se dalo napsat, že oko diváka i potěšily. Zvláště se mi líbil kostým hlavní postavy – Kudykama, který v sobě podle mého názoru skrýval nejvíce vtipu a nápadů. Ovšem kostýmy tanečnicků už tak šťastné nebyly. Když se představení blížilo k závěru, tyto kostýmy byly na můj vkus až příliš barevné, takže na jevišti to vypadalo spíše jako v cirkusové manéži.

Pokud bych měla slovy vyjádřit svůj celkový dojem z této inscenace, myslím, že nejmýstižnější bude zopakovat výrok z nejkratší recenze, jež byla na konto Kudykama napsána:

„Kudykam? – tudy ne.“

Kdo zná, ten autora pozná...

Noční tulák

Hodina desátá, večerní.
Paní z rádia hlásí: „Polední,
konečná zastávka, vystupovat!“
Tak nocí mi souzeno proplovat.

Zmáhané, potem zbrocené.
Tváře zborcené.
Steskem, samotou skleslé,
avšak usmívající
a ruce mající
mozoly krví nasáklé.

Už není jim pomoci,
zachvátila je láska v srdci.
Láska k dítěti vlastnímu,
k dítěti jim narozenému.

Pro něj to trápení, pro něj ta dřina
a dítko nešťastno, že rodič není doma.
Však v středu jejich výjimka -
oko mé zří tam Tuláka.

Hugo Bugo

Nihil

Chtěl jsem být fotografem. A tak jsem se jím stal.
Nebylo to proto, že jsem na fotky měl kdovíjaký talent nebo
bych si uvědomil, že je to *ta věc*, kterou chci vyplnit smysl
svého života, ne. Naše rodina patřila mezi smetánku města, a
když se ukázalo, že ten má talent na hudbu, ten na malování,
jiný perfektně hraje squash a badminton, tomu jde chemie a
tomu zas právo, byl jsem jediný, na koho Pán Bůh při
nadělování darů nejspíš zapomněl. Což bylo pro mé
postavení mezi spolužáky a mladou generací ve městě dost
nepříjemné. Potřeboval jsem odůvodnění, proč jsem svým
geniálním rodičům dělal ve škole ostudu a kašlal na ni ne
proto, že mě nebavila, ale proto, že mi *nešla*, a umění se
zdálo víc než příhodné. Začal jsem se o fotografii zajímat;
něco přes dva roky jsem se dobrovolně (m)učil u jednoho
známého v ateliéru – vařil jsem čaj a uklízel, podával mu
věci a sháněl rekvizity, pak se mě odvážil pustit i k osvětlení
a ke kávě a mohl jsem foukat modelkám vlasy fénem.
Najednou jsem věděl tolik toho, co se dá zpeněžit, že se mi o
tom ani nesnilo. A jednoho dne jsem od nadšených rodičů
dostal prvotřídní Nikon, čočky a vybavení a i díky tomu
jsem se z „celkem pěkných“ snímků mohl posunout k
„hmm... dobrým!“ a založit si ateliér.
Fotil jsem snad všechno. Od makra přes běžící na maratonu,
krajinky a náladové momentky samoty až po perfektní
modelky, perfektně upravené ve Photoshopu. Fotil jsem, co
jsem chtěl. Nikdo nemusel vědět, že mě jistí nijak malé
dědictví po rodičích, ne? A tak jsem dělal hezké obrázky,
balil na ně ženské a bylo mi blaze.
„Poslyš, nepotřebuješ náhodou nějaké fotomodelky?“

Ten den jsem měl Ginu nebo Gabrielu nebo tak nějak, prostě Další Dokonalou Dívku Z Agentury, kterou nejdřív přefikl můj foťák, a pak já sám. V posteli se otočila ke mně a podepřela si hlavu rukou, úplně jsem cítil pohled jejich svítících očí, které mě tak zaujaly. Líně jsem se protáhl. „Je to možné.“

„Mám kámošku,“ spustila nadšeně, „ a tu prostě musíš vidět – vsadím se, že jsi nikdy nikoho takového nefotil, nepotřebuje vůbec žádné úpravy! Je naprosto dokonalá a shání něco k práci, sice se nerada fotí, ale to neva, už jsem ji přihlásila do agentury, když za to dostane zapláceno, určitě-“

„Dobře, dobře,“ utnul jsem její štěbetání, protože jsem už nic dalšího vědět nepotřeboval. Pokud ta holka není něčím výjimečná, dá se to napravit, a výjimečná holka plus můj foťák rovná se výjimečné prachy. „Tak mě s ní někdy seznam.“

Pozvala ji na mou vernisáž spolu s dalšími lidmi, o nichž jsem nevěděl. (A tvrdila, že mi to několikrát říkala, ale odkopl bych ji potom i tak.) Procházel jsme se galerií a říkal si, která to z nich asi je, když vtom se jakási dívka v nezajímavých černých šatech, stojící u dveří, otočila a já...
... a já...

V ten okamžik jsme věděli, já i ona, že jsem nad sebou podepsal svůj ortel.

A ona se usmála, nejjistě a zároveň nepředstavitelně něžně, vzala si od sloužícího béžový kabát a mé srdce a prosklenými dveřmi prošla do jiného světa, klap, klap. Nechala mě tam samotného a paralyzovaného.

Rozběhl jsem se k východu. Auta na silnicích troubila, světla blikala a slunce za kovovými mraky zapadalo, ale i bez jejich řeči jsem věděl, že je pryč. Jako by nikdy neexistovala.

To pomýšlení bylo tak děsivě beznadějně. Já ji přece viděl, nejsem blázen! Ale je možné, aby *taková* dívka existovala? Musím ji mít, musím ji zachytit na nějakém snímku, abych sám sobě dokázal, že jsem ji potkal a že je skutečná.

Měla sněhově bílou, hebounkou pleť, která připomínala hustou, našlehanou smetanu, na jazyku se rozplývající jako obláček. Dlouhé vlasy jí v měkkých kaskádách spadaly na ramena, veliké oči přecházely chvějivě z perleťově modré do mořské zeleně a čistota v nich stála jako voda ve studánce. Krátké černé šaty toho nejjednoduššího střihu laskaly křivky její vílí postavy. Bože, cítil jsem, jak mi touha jako kyselina rozežírá zevnitř tělo, chtělo se mi svíjet a křičet bolestí! Ale místo toho jsem se vrátil na výstavu a toho dne šel spát, jako by se nic nestalo.

S nadějí jsem pořádal výstavy častěji a snažil jsem se mezitím dovolat Gině Kdo-ví-jak-se-jmenuje-doopravdy. Zezačátku mi to pokládala, pak mi místo ní hlas operátora začal suše oznamovat, že volané číslo neexistuje. Do prkna. Obvolal jsem všechny hosty výstavy a ptal se jich, jestli nezahledli tu dívku. Většina vůbec netušila, že tam nějaká byla, jiní se smáli a nikdo nic nevěděl. Mojí jedinou nadějí tedy byla Gina. Rozhodl jsem se, že pokud bude nutné, klidně se před ní budu plazit nebo skákat na jedné noze nebo jí olížu boty a ožením se s ní, ale musí mi říct, kde *ji* najít.

Bydlela ve špinavé čtvrti, kterou všichni znali jako útočiště padlých andělů a hvězd, co prodali svou duši drogám, pití a nejlépe obojímu dohromady. Když jsem do polorozpadlého doupěte, zahaleném v závoji z kouře čehosi, co jsem nechtěl

znát, vstoupil, zjistil jsem, jak je těžké v těch hromadách lidských trosk někoho najít. Ale zombíci na zemi mi nakonec svorně ukázali, kde by měla být, a byla tam. Oblékala se a malovala, připravovala se do práce – možná fotit, možná šlapat, bylo mi to vážně jedno.

„Ahoj,“ řekl jsem.

Chvíli na mě zírala, a pak se rozesmála. Hýkala jako osel. Pobavený osel.

Uvědomil jsem si, že za těma lesklýma, zářícíma očima mahagonové barvy, kvůli kterým jsem ji fotil, se na mě nedíval Ginin veselý duch, ale kokain.

„Táhni,“ řekla, když konečně její smích ustal, a začala si znovu obtahovat oči černou tužkou, jako bych tam nebyl.

„Prosím tě, ne,“ vyhrkl jsem. „Musím se tě na něco zeptat.“

„A proč bych ti odpovídala?“

„Protože... protože jsem udělal hroznou blbost, když jsem se s tebou rozešel,“ najel jsem plynule na řeč, kterou jsem si připravil a v duchu zkřížil prsty. „Přemýšlel jsem a... Myslíš, že by se to, co mezi námi bylo, mohlo vrátit zpátky?“

Její výbuch smíchu mě polekal. Zahulákala směrem ke svým polomrtvým spolubydlícím: „Slyšeli jste to? On přemýšlel! A chtěl by mě zpátky!“ a smála se a smála a smála a když už jsem to netrpělivostí nevydržel a chtěl něco říct, skočila mi do toho.

„Strč si ty kecy do prdele a sežer je. Nedělej ze mě debila. Co sakra chceš?“

Řekl jsem jí to. Kokainové oči zajiskřily zadostiučiněním. Nesnášel jsem to, ale musel jsem své ponížení přetrpět, i když jsem to býval vždycky já, kdo stál výš.

„Hm,“ usmála se. „Tak ty bys na ni chtěl kontakt? A myslíš si o sobě jako co? Že je do tebe taky udělaná? A proč by se

s tebou zahazovala, když má na lepší? Musím jí pogratulovat, že srazila na zem takovýho *šmejda*. Vypadni.“

„Ne! Chci říct... prosím tě, já to číslo fakt potřebuju. Prosím.“ A prosil jsem ji tak věrohodně, tak neodbytně a tak upřímně, že jsem si ani klekat nemusel. Cítil jsem, jak mi vlákna jistoty proklouzávají mezi prsty, a panikařil jsem.

„A co za to?“ ozvala se nakonec.

„Cokoliv! Cokoliv budeš chtít-“

„Doufám, že se v těch sračkách vyválíš co nejdýl,“ odfrkla si a vstala. „Jsem fakt kráva, že ti to říkám, ale nevím, kde je. Namouduši nevím. Už si nepíšem.“

Mohla do mě vrazit rozžhavený pohrabáč a cítil bych se stejně. Jen jsem na ni hleděl, neschopný něco říct.

Chvíli mě sledovala. Pak si povzdychla. „Ale znám maníka, co s ní jednu dobu dělal v divadle. Ian Abercombie,“ dodala mírněji. „Jenom,“ zvedla prst s umělým nehtem, když jsem chtěl poděkovat, „mi slib jedno. Už nikdy, *nikdy*, rozumíš, za mnou nechod’. Cokoliv se stane, dej mi pokoj, jasný?“

Kdybys tušila, jak rád jsem ti vyhověl, pomyslel jsem si. Hledal jsem Iana Abercombieho. Ukradl jsem z budky telefonní seznam, zprohýbaný a ohmataný a nalistoval A. Ianů Abercombie žilo v Londýně devatenáct! Obvolával jsem je, ale někteří už měli jiné číslo nebo mi to hned položili a musel jsem na ně zazvonit. Byli to byznysmeni, úředníci, prodavači, učitelé, lékaři a jeden dokonce hokejista, ale žádný nepracoval v minulosti v divadle a neznal tu dívku, ne, skutečně ne, nashle. Ten, kterého jsem hledal, byl osmnáctý.

„Aha, vy myslíte Annu Molly?“ Rozsvítilo se mu a s obtížemi vmanévroval své břichaté tělo do křesla.

„Pamatuju si na ni, bodejť by ne. Byla anděl. Takovou člověk

potká jen jednou v životě, víte? Ale ne, netuším, kde je jí konec. Kdysi bydlela v Earl 's Court, ale pak se někam přestěhovala. Myslím, že říkala do Islingtonu.“

Anna Molly...

Obraz, který mi v hlavě visel, se rozjasnil, jak ho Ian Abercombie oprášil, a získal nový rozměr. Anna Molly.

Dívka, kterou jsem toužil uvěznit ve svém fotoaparátu, se jmenovala Anna Molly. To jméno bylo vřelé a voňavé jako skořice. Anna Molly.

Zajel jsem do onoho činžáku v Earl 's Court a vyptával se na ni. Sousedí vylezli na chodbu, zvědaví, co se děje, a to mi usnadnilo práci. Pár jich vědělo zhruba v které části Islingtonu asi bydlela a já tam odjížděl s radostným pocitem očekávání. Procházel jsem všechny domy, zvonil, nechával se seřvat, vyhodit, mluvil jsem a díval se, jak krčí rameny nebo se radí s ostatními.

A pak jsem to uviděl – na zvoncích bytové kostky č.p. 1828 stálo jako pěst na oko: *Brighteová, Anna Molly*.

Píchání v boku mi připomnělo, že bych měl dýchat. Zrak se mi na okamžik rozostřil...

Našel jsem ji. Po třech měsících hledání, kdy byl ateliér zavřený a zapomněl jsem na všechny normální činnosti a lidi a věci a na sebe, jsem ji našel.

Sebral jsem ze země letáky a zazvonil na někoho, aby mi prosím pípнул, že jdu s letáky. Ty jsem pak hodil do rohu a rozběhl jsem se po schodech nahoru, v rychlosti jsem četl jména na dveřích, abych letěl dál. Dál a dál, výš a nahoru! Slyšel jsem svůj přerývaný dech. Pěst zabušila na její dveře. Čekal jsem, dokud se na škvíru neotevřely.

„Ahoj,“ řekl jsem.

„Ahoj,“ odpověděla zmateně. „Co tady děláš?“

Zatlačil jsem do dveří silou a ona se, překvapená, zapotácěla a odkryla tak výhled do svého bytu. Ale já jsem se díval jen na ni, štíhloučkou jako dítě, v tílku a růžových šortkách, mokré kadeře, něžná ústa a po koupeli voňavá pokožka. Byla jiná, než jsem ji v hlavě hýčkal a neskutečně krásná. Zašeptal jsem: „Anna Molly,“ pomalu, vychutnával jsem každou slabiku toho jména. Ale ona se mezitím vzpamatovala a snažila se dveře zavřít. Naštěstí jsem byl silnější. Utekla do pokoje. Zavřel jsem dveře a šel za ní. Tiskla se zády k topení, a když mě uviděla, rozbila láhev a držela ji napřaženou ostrými zuby proti mně.

„Co po mně chceš? Nepřibližuj se!“

„Uklidni se, Anno Molly,“ řekl jsem a přibližoval jsem se k ní. To jméno chutnalo sladce, přesvědčil jsem se, že jsem ho vyslovil správně. „Chci si tě jenom... jenom vyfotit.“

„Cože? A na to ti mám skočit? Nebudeš se mnou fotit nic!“

„Proč ne?“ Rozevřel jsem svou bundu. „Podívej, nejsem ozbrojený. Nechci ti nic udělat, jen si tě vyfotit. Gina mi o tobě říkala...“

„Žádnou Ginu neznám,“ sykla. „Vypadni. I s těma svýma fotkama!“

Mrštila po mně láhev a já uhnul, ale stejně mě pořezala. Sevřel jsem Annu Molly, po tváři mi stékalo cosi teplého a ona do mě kopala a bušila a kousala a škrábala a dělala všechno, co ženy v takových situacích dělají. „Pusť mě, pusť mě, ty... Pomoc! Pomozte -“ Ječela mi do ucha. „Pomozte mi-“

Zakryl jsem jí ústa a nos rukou a tlačil na ně, aby nezburcovala sousedy. Co se to děje? Tahle chvíle měla vypadat úplně jinak. Byl jsem rozčarovaný. Její pokožka byla rozehřátá po koupeli a vlasy jí voněly kokosovým šamponem.

Anna Molly. Měl jsem ji. Mohl jsem udělat, co jsem chtěl, a hodlal jsem toho využít. Chtěl jsem konečně svůj důkaz, že není jen sen.

„Nechci ti ublížit, fakt,“ snažil jsem se vysvětlit. Přestávala sebou házet a uklidňovala se, což mě potěšilo. Nasál jsem vůni jejích kokosových vlasů. „Jen fotím. Nic sprostého. Prostě fotky, které mi dovolíš pořídit. Ano?“ Držel jsem ji, snažil jsem se, abych ji nezranil, a svíral ji, dokud se neuklidnila úplně.

Kolena se jí podlomila.

Visela mi v náručí jako hadrová panenka.

Zatrnulo mi.

Oči měla rozšířené a rty pootevřené jakoby v údivu a mírném úsměvu. Nehýbala se. Hrudník se jí nezvedal.

Snad není...

Snad jsem ji... Uvědomil jsem si, že jsem jí držel ruku i na nose, a to poznání mě bodlo ledovým ostřím. Zachvátila mě hrůza. Položil jsem ji na postel a zděšeně na ni zíral. Pak jsem se obrátil k útěku.

Všechno bylo špatně. Všechno. Tohle se přece nemělo stát, všechno mělo být jinak! Co teď?! Co udělám?

Už už bych vyšel na chodbu, když vtom jsem si vzpomněl, proč jsem tu přišel, a zastavil jsem se, váhaje. Pomalu jsem se vrátil do bytu.

Ležela tam, líně, bezstarostně, se svým studánkovým pohledem a růžovými rty v úsměvu, tichá a čekající na mě. Nemohl jsem přece jen tak odejít. Pohládl jsem ji váhavě po hladké tváři, a pak znovu a znovu. Miloval jsem ji. Tak dlouho jsem ji hledal, mou Annu Molly, a konečně jsme byli sami a já chtěl odejít! Ne. Sklonil jsem se a políbil ji se zavřenýma očima, dlouze, něžně. Pak jsem otevřel tašku,

zkontroloval, jestli mám vše připravené, postavil se nad ni a začal jsem vykonávat svou práci.

Cvak, cvak! Cvak!

Zkontroloval jsem testující proužek papíru. Byl čas. Rozsvítil jsem červené světlo. Zadržel jsem samým očekáváním dech a v krku ucítil nervózní knedlík. Otevřel jsem oči, abych viděl, jak z ničeho vyplave má láska a uvízne na fotografickém papíře. Přerušil jsem vyvolávání v lavoru s vodou a octem a pak snímky ustálil v třetí nádobě s ustalovačem.

Srdce mi zčistajasna přestalo pumpovat. Civěl jsem na snímky, jeden po druhém, za sebou a na přeskáčku. Opláchl jsem hotové fotky ve vodě a rozvěsil je na šňůře, doufal jsem, že špatně vidím, ale nic se nezměnilo.

Postel, vzorně ustlaná s novými, naškrobenými prostěradly. Ale na ní...

Nada. Niente. Rien. Nichtz. Kotonashi.

Nihil.

Nic.

Nebylo tam nic.

Korint'an
(článek)
Ondřej Zeman
(fotografie)

Na chodníku

Jde po kachlích.

Po čtvercových.

A 6 Jde po chodníku.

A já vím,

že není

před ní

úniku.

Jde po nich,

po čtvercích

samoty a strachu.

Trochu se bojím.

Ale nezaleknu!

Náhle hlavu otočím.

Kouká po mně, prohlíží si.

Špetku naděje náhle mám.

Potichoučku se zeptám:

„Jsi...“

Lehce kývne hlavou.

Vtom se na ni zpřímá podívám

a milenecky pošeptám:

„Lásko, sešlas z chodníku.“

Hugo Bugo

STRANA 14

OMLUVA

Redakce časopisu Bojler se tímto veřejně omlouvá panu Janovi Michalcovi, do této doby známému pouze pod smyšleným pseudonymem „Kdovíkdo kdovíjaký“. Ano, jedná se o autora článku *PLACENÁ BOLEST*, který se v našem časopise objevil loni v květnu. Autorství jsme mu samozřejmě nechtěli upřít úmyslně a slibujeme, že se budeme snažit ze všech sil, aby k podobným mýlkám nedocházelo.

Vaše redakce

STRANA 15

Cesta k Nirváně, aneb stejně se tam nikdy nedostanu

(Následující příběh je smyšlený a neobsahuje žádné skutečné osoby, či události!)

Když se řekne školní záchodky, každým projede záchvěv slizké nechutnosti. Nyní vám však ukážu i situaci, kdy se veřejné sociální zařízení stane objektem vaší největší touhy.

Sedím ve školní lavici a proklínám toho, kdo vymyslel ledvinový čaj, protože kvůli němu teď můj močový měchýř povýšil na vodní nádrž. Není přece problém přihlásit se a slušně požádat vyučující o uvolnění na WC. Jenže vše není tak, jak se na první pohled může zdát. Ať bych se na kantorku sebepěkněji usmál a sebepěkněji ji poprosil, hned po mé otázce budou následovat jen dvě možné varianty. Při té první se na mě ihned vytasí s nepříjemnou protiotázkou: „Tos to nestihl o přestávce?“ Ne nestihl, protože jsem musel opisovat úkoly a dělat si tahák do zemáku! Tohle jí mám říct? Asi ne. Tak bych tam seděl jak zařezaný, dokud by otázka neodezněla. A pokud bych se vyhnul téhle první možnosti, vyústila by z toho druhá, a to ta nepříjemnější, protože by mě začala shazovat před celou třídou tím, že by srovnávala můj vylučovací systém se stařeckou inkontinencí a ještě k tomu by mi vynadala, že jsem ji vyrušil v jistě zajímavém výkladu. Tak tedy svádím boj mezi tím, jestli se přihlásit, nebo počkat do konce hodiny, tedy mezi trapasem a potencionální smrtí. V tomhle případě je trapas nepřístupný, a jelikož do konce hodiny zbývá jen sedm minut, rozhoduji se pro trochu riskantní a adrenalinovou druhou možnost. No jo! Sedm minut uběhne jako voda, jenže jenom tehdy, když se dobře bavím. Bohužel teď celým

mým tělem pulzují křeče a v břiše se mi budují nové Žermanice. Na zábavu moc času nezbývá a ze sedmi minut je rázem sedm hodin. Předpokládám, že v nějaké podobné situaci přišel Einstein na svou teorii relativity.

Tak tam těch sedm hodin sedím, vlastně pokud by se vůbec dala křečovitě zkroucená existence označit jako sedící, a můj stisk díky otřesné bolesti spojené ještě s psychickým vypětím mačká dřevěnou desku lavice tak neuvěřitelnou silou, jakou by nevynaložil snad ani drtič odpadků v OZO. Můj močový měchýř už nemá pranic společného s vodní nádrží. Už je to jen jakési rozpínající se těleso, které pohlcuje ostatní orgány. Paranoidně si začínám myslet, že mi v břiše roste červený obr. Občas jsem si lámal hlavu nad tím, jestli existuje zvuk, který dokáže vyvolat tělesnou slast. Teď už vím, že to je zvuk školního zvonku. Při jeho drnění jsem byl na vrcholu bytí a přišlo mi, že už mám polovinu úkolu, který musím vykonat, za sebou. Tady se ukázalo, jak jsem někdy naivní. O malou chvíli později se k mému proklínání vynálezce ledvinového čaje a Einsteina přidal ještě Murphy, protože se ukázalo, že jeho zákony o schválnosti opravdu fungují. Když se totiž místností rozlehl zvuk, jehož epicentrem byla učitelka a který můj sluchový orgán zpracoval jako: „Počkejte ještě dvě minuty, ať se k té látce nemusím příště vracet,“ celým mým tělem projel šok podobný elektrickému a mou mysl zachvátila naprostá panika a beznaděj. Probůh, k jaké látce se nechce vracet?! Já mám v sobě taky jednu látku a ta musí postupovat dopředu a ne se, do háje, vracet! Následující 2 minuty už netrvají jako 2 hodiny. To jedna vteřina se prodlužuje na jednu hodinu! Těm, kteří jsou slabí ve výpočtech, a tudíž by jim unikla dramatickost téhle situace, připomínám, že se jedná o 120

hodin a to se rovná pěti dnům. Už si připadám jako rodička čekající na sanitku, které došel benzín. Jediné místo, po kterém teď prahnu, jsou naše špinavé školní záchody. Ach! Jak já jen miluji tu jejich štiplavou vůni! Představa, že se v nich ocitám, mě zvedá na nohy, jenže gravitační síla mě hrubě přitlačí na lino. Vše kolem se točí. Předměty ztrácejí svůj tvar. Červený obr se srazí do černé díry. Čas se zastaví. Pohltí mě tma.

Nevím přesně, kdy jsem se probral. Vím jen, že už to bylo zbytečné...

Jan Michalec, IV A

STRANA 18

Lakotný škol

Svůj třída
Obraz tabule
Profesor rozvrh učí
Uč jídelna!
Křída lavic stříhá
Tvůj profesor
Pln škol
Pln hal
žal

...

Avantgardoumělecká obrazopoetická
zvukomalebná dadaistická báseň s prvky
surrealismu a jinotaje -vytvořeno
taháním slov brzy ráno z dlaně v
autobuse.

Michal Hranický,
Tamara Lacinová,
IV A

Koláž: Veronika Landová

Demonstrace?

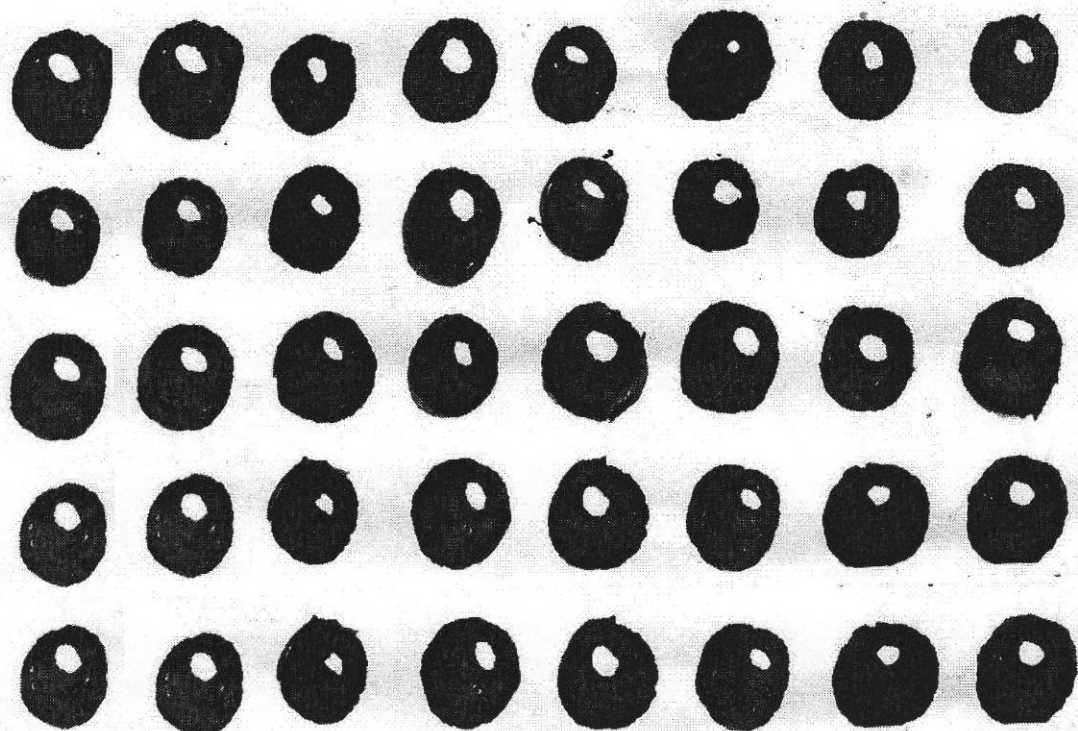
Jistě si ještě pamatujete na nedávnou zprávu ze školního rozhlasu o demonstraci před naší školou. Popravdě jsem i já vyběhla dychtivě ze třídy, abych se z okna podívala na demonstranty. Jaké bylo ale moje zklamání, když jsem viděla pouze dvě osoby, jak dělají poslední úpravy na transparentech, mohu-li to takto nazvat. Nechápala jsem, proti čemu přesně protestují, takže jsem se šla, jako téměř všichni, podívat do vestibulu, kde jsem výše zmíněné „transparenty“ spatřila. Byla jsem docela zděšena, a to hned z několika důvodů. Nechápala jsem, proč jsou zrovna před naší školou, z jakého důvodu nám ukazují obrázky zabitých nenarozených dětí (hlavně, pokud si uvědomíme, že na našem gymnáziu jsou i studenti ve věku 11 let) a hlavně, jakým právem srovnávají potrat a zabití milionů lidí odehrané v minulém století... Jak vůbec mohou dát vedle sebe dva obrázky a srovnávat je, když na jednom je hromadný hrob a na druhém nenarozené dítě? Nepopírám, že potrat je věc hrozná (a to zvláště pro matku), ale nemyslím si, že naprosto zavrženíhodná... Dle mého názoru by měla být interrupce poslední možné řešení, ale myslím si, že pokud už se žena pro tento krok rozhodne (tedy alespoň v to doufám), má k tomu jasné a závažné důvody (neměla by kde bydlet, rodiče by ji vyhodili, přítel by ji opustil, neuměla by se o dítě postarat apod.).

Existují samozřejmě i ženy, které se takto rozhodnou kvůli své kariéře, což samozřejmě neschvaluji, ale myslím si, že pro každou ženu musí být toto rozhodnutí těžké a i následky jsou pro ni drtivé...

Demonstrace vybízela ke zrušení umělého přerušování těhotenství, ale podle mého názoru mladší studenty spíše vyděsila (navíc jsem se doslechla, že mnozí z nich vůbec nepochopili, o čem jde) a k přehodnocení názoru moc lidí nepřesvědčila... Nemyslím si, že by se takovéto „přemlouvací akce“ měly konat před školou, kde každý student chtě-nechtě musel kolem „demonstrantů“ projít...

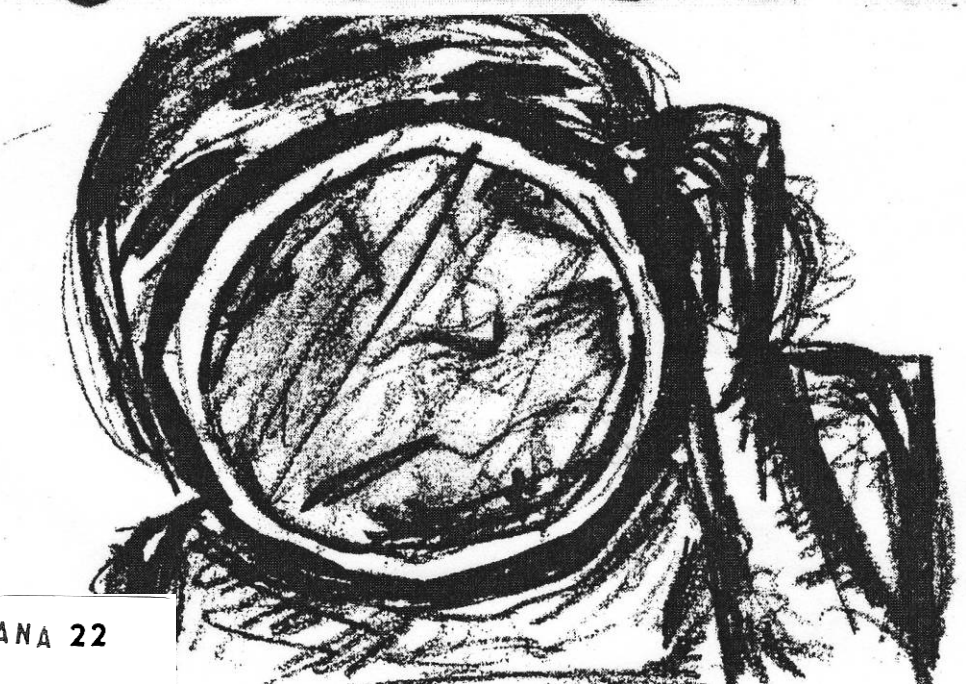
Ještě pár slov na závěr... Myslím, že úřad i policie by se měly více zabývat přezkoumáváním akcí, které povolují. Zvláště, pokud se mají konat v blízkosti škol.

Martina Kroutilová

soubory používané tímto ovladačem:

C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMLR98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMCB98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMD598.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMUR98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSR98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMIN98.INI
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMPI98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSM98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSS98.SMR
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSD98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSQ98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMEI98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNME098.DAT
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSH98.CHM
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMIH98.CHM
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMUB98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMOP98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSB98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNB_3320.TBL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMP098.DAT
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMP198.DAT
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMP298.DAT
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMFU98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMLH98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMPV98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSE98.EXE
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMBU98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMBM98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMBS98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMVS98.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMVS98.EXE
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMW398.DLL
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMLR980.411
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMUR980.411
C:\WINDOWS\system32\spool\DRIVERS\W32X86\3\CNMSR980.411

kosmonaut

Autorkou je Hanka Slaninová (sexta B)

střípky v kouři

promrzlý pes
kde trocha bambusu
kapičky na schodech
či schody v kapičkách
vlasatý běs
rozvívá chřtán a šklebí se
jak popelnicové děti
co křičí a skáčou na matracích
víří smetí...
dlouhý krok
pak hladí vlas
narudlý mok v obláčcích kouře
tiší bolest
tiší nás
v závějích z něhy a taky z bouře...

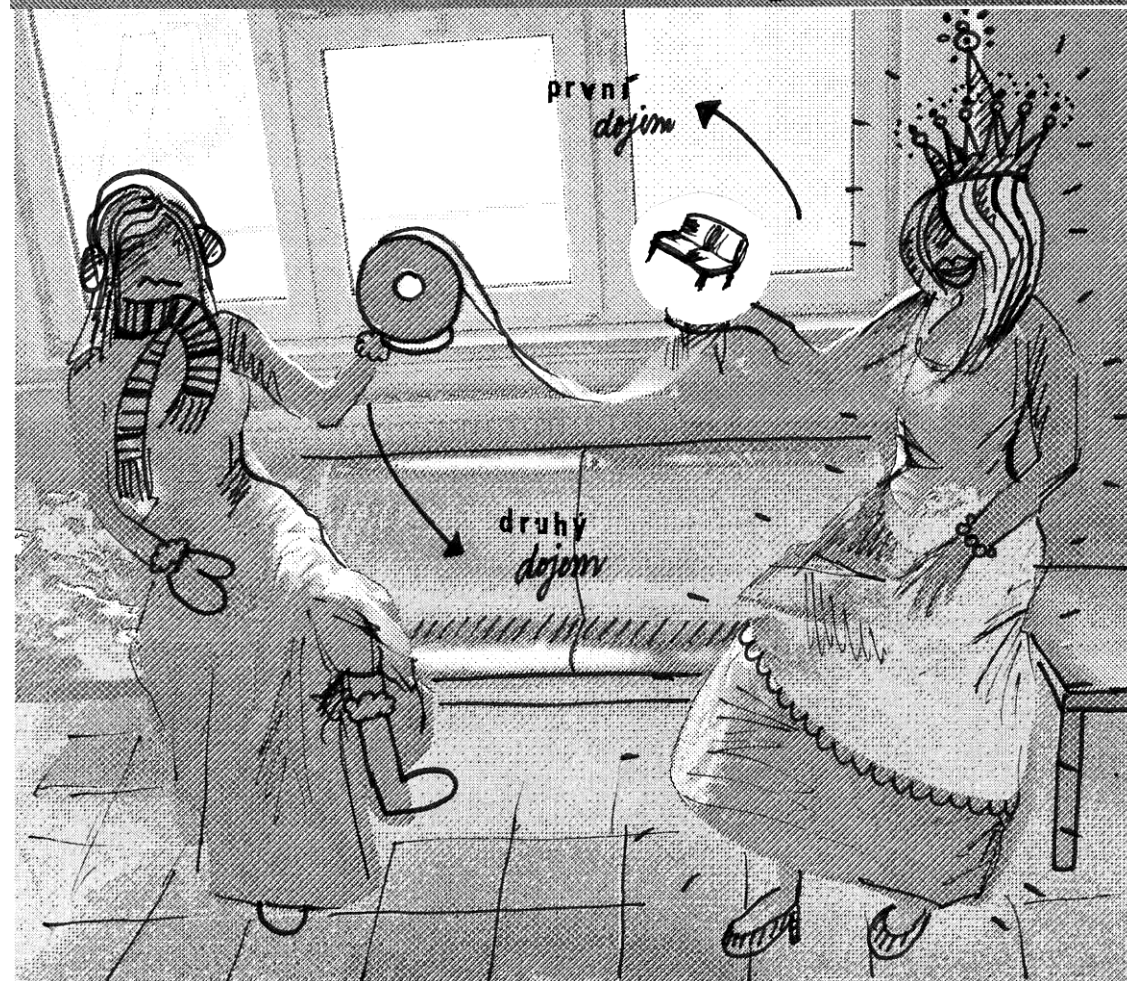
pak nasedají na cestu
dlouhé zástupy čtyř povědomých
lidí
všude smích
házejí si opilou nevěstu
a už se nepídí

PROČ VLASTNĚ?

David Grant

STRANA 24

KOŽENÉ SEDĚČKY ONEB

nejdůležitější je první dojem

STRANA 25

Kožené sedačky aneb nejdůležitější je první dojem.

Ach ano. Každý chce dozajista zapůsobit, a to zejména, když se setkává s danou situací nebo lidmi poprvé. Ať už se jedná o krásně uklizený byt, perfektně upravený zevnějšek nebo jen neodolatelně svěží dech. Chceme, aby se k nám přátelé neustále vraceli a nepřátelé jen tiše záviděli. V to samé docela určitě doufala naše škola, ostatně, kožené sedačky ve vestibulu tomu rozhodně napovídají. Vybízejí ke strávení příjemných chvil v jejich kožených zákoutích, pokud tedy neberete v potaz příšernou zimu, která je díky stále se otevírajícím vstupním dveřím přítomna všude kolem vás. I přesto si sedám a zabývám se otázkou lidského bytí. Za chvíli mě z mých všedních úvah vytrhne potřeba jít na záchod. Chvíli se snažím zapudit tu hroznou představu, ale bohužel mi nezbývá nic jiného než se zvednout z toho útulného místa a zamířit do oněch inkriminovaných míst. Po cestě přemýšlím nad výskytem toaletního papíru na jednotlivých záchodech. Bohužel, každý den není posvícení a tak hledám jiné místo kam se usídlit. Při obkládání prkénka si říkám, zda škola pomyslela i na druhý dojem, který je někdy mnohem důležitější...

Adéla Vrbková

Večerníček o škole

Jan Michalec

Sluneční záře proniká všady,
sličné děvy odhalují vnady.
Jejich úsměv i kůže svítí,
v hlavě romantika mi klíčí.
Všechno, celý prostor volá: „Jaro je tu!“
Nyní i beznozí běží z lazaretu.

Vcházejí do školního komplexu,
padá na mě deprese.
„Škola hrou“ prý stojí v tom textu.
CHÁ! Vždyť je to recese!

Ke skřínce přicházím,
křik marný vyrážím.
Převléct nemůžu se,
šatna plná jest.
Žalem rozmůžu se,
to je ale lest!

Hned vytane rozhodnutí:
„Dnešek strávím bez přezutí!“

O vteřinu později
vrážím do ženské se smetákem,
ona se hned napění
a začne se svým suchým hláskem:

„Co to máš na sobě, holomku?
S tímhle taky běháš po domku?
S těmi botami mazej ven,
bo z tebe vymlátím hlen!“

Napadá mě v tuhle chvíli,
neb jsem zlostí celý bílý:
Rozkazovati mi nemáte právo,
vy jedna uklízečská.. dámo!
Odpovím však poníženě:
„Hned to bude“ - téhle ženě!

Tak obouvám botičky,
hanbou už se propadám,
jsem jak malé dětičky,
co jim každý vynadá.

Vcházím pozdě do výuky,
začíná už zkoušení,
srazí se mi obě pŮlky,
když učitel vycení:
„K tabuli dnes přichází
ten, kdo pozdě vychází!“

Myslíte, že jsem se učil?
Já měl včera plný mozek.
Láskou jsem se totiž mučil.
Tak jsem na to hodil bobek.

Kantor ruce založí,
otázku mi položí:
„Tak mi, žáku, popiš,“ praví
„stručně kravské vemeno!“
Obličej se mi hned zbarví
jako koňské semeno.

Takhle to dál pokračuje,
už jsem bledší nežli křída,
kantor ještě přitvrzuje,
směje se mi celá třída!

Naštěstí už ukončuje
toto strašné utrpení,
ještě si moc pochvaluje
tohle celé představení:

„Pěkně jsi se vybarvil,
můžeš si jít sednout zpět,
sice jsi nás pobavil,
přesto ti však píšu pět!“

Tak si tedy sedám,
hučím jako mašina,
oči k nebi zvedám,
ten den skvěle začíná!

Milé děti, to je škola,
pořád tam z vás dělaj vola.
Taky vás to jednou čeká,
až budete velká děcka.
Vůbec nic v ní nejde hladce,
dobrou noc a spěte sladce!

Autorem fotomontáže je taktéž Jan Michalec

Když se jedná o lásku...

Když se jedná o lásku, většinou nám lidé radí – „Poslouchej své srdce“. Jenže je tady jeden háček, na který se často zapomíná. Někdy nás srdce zavede na místa, kde nemáme co dělat. Místa strašidelná i přitažlivá zároveň. Nebezpečná, a přitom lákavá. Někdy nás srdce zavede na místa, odkud už není návratu. A to ještě není to nehorší – při následování našeho srdce opouštíme normální život a vydáváme se do neznáma. A v tom neznámu se většinou utopíme. Vzdáme se všeho racionálního a oddáme se žhavé vášni, která nakonec náš život spálí na uhel. Často zažíváme zlost, vzrušení, zmatek i bolest v jediném okamžiku. Vášněň – každý ji nosíme v sobě. Číhá, probouzí se neznáma... Zatne své drápy a vysaje z nás veškerý rozum. Vede nás,

ovládá a my ji posloucháme. Máme jinou možnost? Vášně je zdrojem toho nejkrásnějšího i nejbolestivějšího – vteřiny plné objetí i srdcervoucího pláče. Někdy už to bolí příliš. Vášně nás srazí na kolena a my nedokážeme dýchat. Kdybychom uměli bez ní žít, možná bychom poznali duševní klid, ale byli úplně prázdní. Bez ní bychom nežili, jen přežívali.

Snažíme se v životě řídit logikou, ale srdci neporučíme. Proto nás někdy zavede tam, kde jsme vůbec neměli být. Kolikrát jste si v životě řekli, že to příště uděláte jinak a lépe? Jenže pak se musíme sami sebe zeptat, co je lepší – celý život po něčem marně toužit, nebo prožít velké zklamání? Nejbolestivější je, když nás zradí ten, koho z celého srdce milujeme. Dostane nás z jámy, podívá do očí a znovu upustí do temnoty. Stává se to znovu a znovu, ale nikdy na to nejsme ve skutečnosti připraveni. Zrada od nepřítele možná ublíží, ale od toho, na kom nám záleží? Ve skutečnosti nám může ublížit jen ten, na jehož názoru nám záleží, ne?

A tak to končí – zase sedíme v slzách sami. Zlomená srdce krvácejí. Nejkrutější věc je, když skončí láska, která nezemřela. Jen to je ztraceno, čeho se sami vzdáme. Někdy se jí musíme vzdát. A o tom možná jsou příběhy o velké lásce – nikdy nekončí „a žili spolu šťastně až navěky.“ Ty příběhy musí skončit špatně, aby to byla skutečná láska, protože ta nemá dobré konce. Nemá totiž žádný konec – je věčná.

Aneta Bartoníková (ilustrovala Hanka Slaninová)

UPOZORNĚNÍ!!! Tento případ se zakládá na skutečné události. Zaručujeme Vám, že informace jsou podávány co nejpřesněji a, byť se to bude zdát jakkoliv absurdní, nikterak nepřibarveny. Prosíme, neopakujte níže uvedené postupy. V této povídce byly prováděny naprostým bláznem, kterého ke konání uvedených činů donutila tíživá situace. V těchto chvílích čeká na zbavení svéprávnosti a zákazu vstupu do chemických laboratoří z důvodu potencionálního nebezpečí podpálení školy. Děkujeme za pochopení.

Člověk se od nepaměti považuje za pána tvorstva. Odjakživa se snaží všemožně zkoumat a hlavně porušovat veškeré přírodní zákonitosti a povětšinou se mu to daří. Všechny věci, které nás obklopují, člověk kdysi dávno vytvořil, a tak se považuje skoro za samozřejmost, že nás tyto předměty budou poslouchat. Ale i přesto existuje spousta případů, kdy mám pocit, že se nám smějí a že s potutelným a škodolibým výrazem sledují, co všechno jsme schopni provést, abychom je opět získali pod svou kontrolu. A to ani nemluvíme o virtuálním světě, ke kterému, přiznejme se, všichni vzhlížíme. Ano, mám na mysli tajuplný svět jedniček a nul, nepochopených a nepochopitelných programů typu Access a internetových stránek nabádajících lidi k otevření svého soukromí, nad nimiž mnohdy zůstává rozum stát (Facebook. Člověku může přijít

přinejmenším podivná ta potřeba některých jedinců oznámit celému světu, že „Uživatel/ka... právě snídá“, ale stejně na tuto magickou stránku téměř každý minimálně jednou denně zabloudíme).

Ovšem počítač by nevznikl, nepředcházeli-li by mu mnohem jednodušší objevy (ty, co vznikly dávno před vynálezem elektřiny). Budu vám vyprávět příběh jedné dívky, která svedla krutý boj s nepřítelem známým pod jménem „Konzerva s tuňákem“.

Tato dívka, říkejme jí třeba Vendula, jednoho krásného dne řekla „Dost!“. Nekoupila si stravenky na další měsíc a rozhodla se pro možnost vaření si svého oběda sama. Hned na začátku její snahy o ukuchtění kusu žvance jí bylo jasné, že obědy musí být co nejjednodušší, aby je zvládla i bez jakýchkoliv zkušeností v kuchyni. Proto se rozhodla pro špagety. Vždyť, co je na tom těžkého? Uvařit nudle, otevřít konzervu s tuňákem, tu ohřát a vše zalít řádnou dávkou kečupu. No problema! Tehdy, ještě mladá a nezkušená, si naše milá Vendula řekla, že není blbá ani neschopná, aby si neporadila s jednou malou konzervou. Jak naivní tenkrát byla... Odjakživa ji udivovala lidská potřeba uchovávat potraviny v hliníkovém obalu zvaném konzerva. Jídlo se upraví, aby bylo požitelné i po uvěznění do tmavého vězení tohoto lehkého prvku, čímž se ovšem rapidně změní jeho vzhled (Vsuvka, ani první, ani poslední: prosím nesuďte potraviny uchovávané tímto způsobem pouze podle jejich

mnohdy ubohého vzhledu. Nesuďte je ani podle chuti, to, že uchováváme potraviny po celé roky, bohužel musí být něčím vykoupeno. Věřte, nemohly si svůj osud vybrat, proto projevte, když už nic, aspoň soucit.).

Na to, aby se člověk mohl do takové konzervy dostat, byl vymyšlen důmyslný přístroj s ještě důmyslnějším názvem. Otvírák. Malý, nenápadný chlapec ze slušné a vážené rodiny kuchyňských nástrojů. Který ovšem v případě nouze (a to otevření konzervy je!) umí mít řádně nabroušený jazyk. Pokud se s ním člověk spřátelí a naučí se kouzelnou formulku, konzerva se jako zázrakem otevře a my se domůžeme jejího obsahu (může být různý od ovoce přes tuňáka po slavné Bravčové vo vlastnej šťave). Naše Vendula však kouzelnou formulku neznala a dobře si pamatovala, že po neslavném seznámení se s panem Otvírákem se sobě navzájem v rámci zachování zdraví obou stran vyhýbají. Ovšem vidina špaget ji nedovolila ani na chvíli pochybovat o tom, že by mělo být otevření konzervy problémem... Otvírák vyloučila po několikaminutovém boji, který skončil remízou a zraněními na obou stranách. Pán se rval udatně a ušetřil jí několik nepříjemných ran. Z tohoto boje si odnesla jizvu po nepěkném zahryznutí se již zmíněné osoby do jejího palce. Abych Vendule nekřivdila, musím k jejímu skóre přičíst úspěšné ohnutí čepele otvíráku. Po ošetření zranění na obou stranách barikády s hrůzou zjistila, že nedobytná tvrz s obrázkem mořské ryby po obvodu,

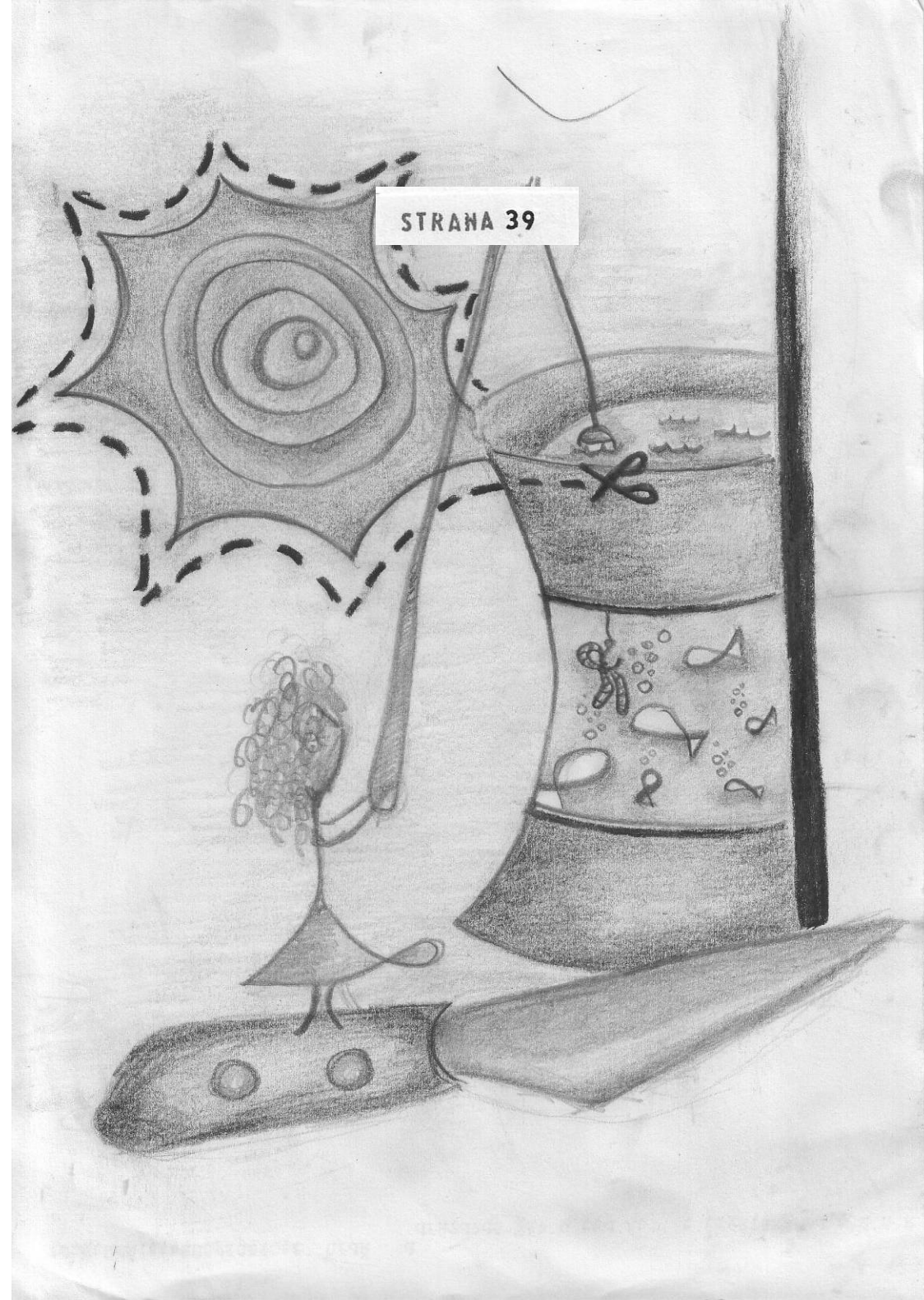
nejeví, i přes veškerou vynaloženou snahu, žádné známky narušení. Co teď? Snad náhoda chtěla tomu, že se do Vendulinina zorného pole dostal nůž. Snad instinkty vyburcované adrenalinem vyplaveným po předchozím boji mohly za to, že se s výrazem lovce honícího kořist vrhla po noži, sevřela ho v ruce a hlava nehlava bodala bezmyšlenkovitě do plechovky. Její urputnou snahu přerušil proud šťáv, který se bez předchozího varování vyhrnul z konzervy v podobě gejzíru, který mohl odkoukat jen u velryb. Zmáčené slizkým čímsi se jí z hrdla vydral vítězný skřek. Z vršku plechovky na ni zírala černá úzká díra. Důkaz toho, že se misky vah nahnuly ve prospěch naší hlavní hrdinky. Po odplavení veškerého zbytku endorfinů Vendule došel jasně viditelný, ovšem krutý fakt. Tato malá dírka vlastně nic neznamenalala... Vyhrála sice bitvu, ovšem neměla promyšlenou strategii války. S poraženým výrazem ve tváři sebrala plechovku a utírajíc si mazlavé svinstva z obličeje se vydala za obětavými sousedy s velkou prosbou. Když klepala u třetích dveří, snažila sebe sama přesvědčit, že je někdy tím největším vítězstvím ustoupit a vzdát se v ten pravý čas. Otevřít ale nikdo nepřišel a ubohá Vendula stála znovu v kuchyni zoufalá z celé situace, v níž se ocitla. Když... Jak tak hleděla před sebe nevnímajíc, co pozoruje, uviděla nůžky. Větší než manikurní, ale menší než ty na papír. Velké tak akorát na nožem vytvořenou díрку. A tak si vytvořila vlastní styl otevření konzervy.

Nožem udělala do vršku konzervy díрку a pak nůžkami páčila a stříhala a stříhala a páčila. Nikdo netvrdí, že se konzerva musí nutně otevřít celá. Stačí vypáčit díru, díky níž se Vendula konečně dostala k jejímu obsahu...

A závěr? Není důležité, jakou strategií předměty porazíte (Bude někoho někdy zajímat, jak jste otevřeli konzervu, nebo to, že Vaše špagety chutnaly skvěle?). Důležité je, že jste nepošpinili schopnost člověka zvítězit nad tím, co sám vytvořil. Že vaše snaha vedla k vítězství těla nad hmotou.

Článek i kresba na následující straně: Veronika Landová

STRANA 38

STRANA 39

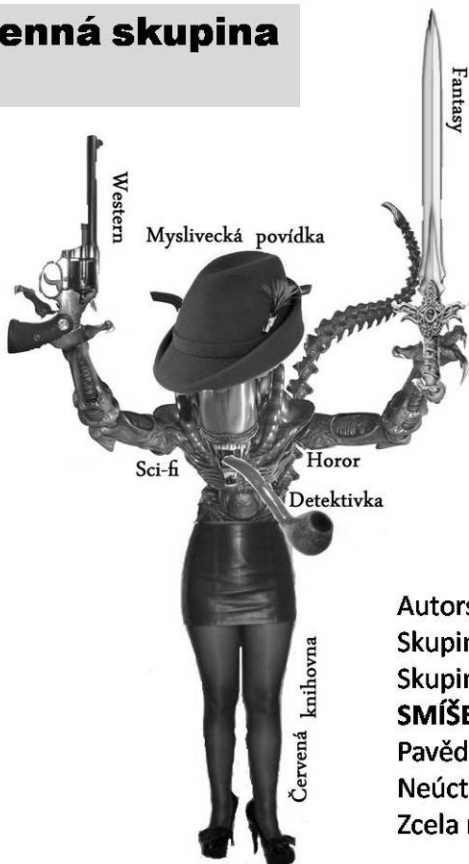
Kulturní centrum Poruba

příspěvková organizace

Opavská 1118, Ostrava-Poruba, 708 00

**Bezejmenná skupina
uvádí:**

POSTMODERNA

21. STOLETÍ

Autorská čtení
Skupina **KOMPARZ**
Skupina **KLUB PŘÁTEL
SMÍŠENÝCH LESŮ**
Pavědecké přednášky
Neúcta k faktům
Zcela nový pohled

Červená knihovna

**V pátek 5. března 2010 od 18:00 v porubském „Dolíku“
Vstupenka 30 Kč (na Facebooku soutěž o volňáška!)**

**Pražák pobývající v Ostravě jen „kratce“
Rozhovor Pavlína Spurné**

Možná někteří z vás zaregistrovali inscenaci Národního divadla moravskoslezského Oidipus. A možná jste si taky všimli, že titulní roli představují dva herci – bývalý člen NDM a současný člen Národního divadla v Praze Jan Hájek a mladý, perspektivní student čtvrtého (posledního) ročníku pražské DAMU a nový člen NDM Igor Orozovič. Jsem velmi ráda, že právě on souhlasil, a já vám ho proto mohu představit v krátkém rozhovoru, který jsme spolu spáchali☺.

Určitě se při práci setkáváš s velmi zajímavými lidmi. Proto bych se Tě chtěla hned na začátku zeptat, kdo z nich Tě zatím nejvíc ovlivnil ve Tvé práci, nebo kdo v Tobě zanechal dosud nejsilnější dojmy?

Tak lidí, kteří se podepsali na mém vývoji – ať přímo či nepřímo – je opravdu hodně. Vlastně každý, s kým jsem se setkal. Kdybych měl jmenovat všechny, na někoho bych určitě zapomněl - a pokud by mi to odpustila opomenutá osoba, neodpustil bych si to já. A vyzdvihnout jen jednu osobu – tak to je snad ještě těžší úkol.

Zcela zásadním způsobem mě zasáhla Hana Smrčková, která nás učila herectví (resp. tvořivou dramatikou) na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Tato skvělá dáma mi ukázala sílu divadla a improvizace a také sílu energie, která může vzniknout mezi hercem (herci) a divákem i při úplně banální situaci, pokud ta situace právě TEĎ vzniká

a nikdo netuší, jak to dopadne, kam se děj či jen pohyb bude ubírat dál... a to má jaksi šťávu.

Jinak na DAMU je tou osobou, které patří můj největší dík (vedle poklonyhodné divadelnice Jaroslavy Adamové a ostatních pedagogů Mirky Pleštilové a Michala Pavlaty), Eva Spoustová.

Proč?

a) Je to jedna z mých prvních velkých lásek – dabovala Gedžitku v Chipovi a Daleovi.

b) Má ohromný cit pro divadlo i pro lidi a je ochotna a schopna udělat pro něj i pro ně cokoli.

c) Umí čarovat.

Všechny tři odpovědi jsou správně...

A koho velice obdivuji pro divadelní talent a výkony v této oblasti, to je Lucie Málková. Shodou náhod je to má přítelkyně, ale v této věci jsem nezaujatý. Je dobré mít u sebe někoho, kdo má pevné hodnoty a ideály (teď mluvím o divadle), není ochoten couvnout ani o píd' a dá do toho vše. Člověk si pak dá pozor i na sebe a je nucen sestavit si žebříček hodnot, učinit si názor a zaujmout postoj k tomu, co chce dělat, jestli to chce dělat, a jak to chce dělat.

A abych nemluvil jen o škole, učitelích a přítelkyních... můj obdiv a fascinace patří Heathu Ledgerovi za jeho Jokera v posledním Batmanovi! Nejen za ten make-up a trik s tužkou... to je prostě výkon, nad kterým zůstává rozum stát. Ano, padouši se hrají dobře, ale tohle... A jak mě ovlivnil? To se ještě uvidí.

Vím, že jsi již posbíral nejednu zkušenost na divadelních prknech, ale taky vím, že jsi se už představil také ve filmu (Anglické jahody) nebo v seriálu (Přešlapy). Můžeš nějak srovnat práci na divadle, ve filmu a zmíněném seriálu?

Zkušenosti s natáčením sbírám zatím po malých dávkách. Neztvárnil jsem žádnou zásadní filmovou ani seriálovou roli, i když jsem toho dělal již dost, ale natáčení mě pochopitelně baví a rád bych si jednou zahrál nějakého toho Jokera. Ve výše zmiňovaných dílech jsem hrál miniroličky, a proto mi nepřísluší vyjadřovat se k natáčení. Ale rád se rozpovídám o divadle kontra seriál a film obecně.

Myslím, že je zbytečné věci uspěchat. Současná seriálová nabídka skýtá mnoho titulů, ale jakých?! Nic proti nekonečným seriálům, ale kdyby se dělal jeden a pořádně, bylo by to lepší. Zatím příliš po seriálové slávě netoužím, chci se rozvíjet herecky a myslím, že bych spíš ustrnul. Na druhou stranu neodsuzuji žádné herce, které v nich hrají. Taková práce je zajistí finančně a otevrou se jim dveře do světa filmu a zpětně třeba i divadla (lidé chodí na „obličej“). A obě tato pozitiva jsou zásadní, protože je opravdu těžké uchytit se u divadla a žít se jím – natož žít rodinu (!!!).

Jinak proti seriálu jako žánru nic nemám a mám ho rád. Na mnohé staré československé seriály nedám dopustit, třeba Taková normální rodinka je herecký koncert. Stejně tak některé zahraniční seriály jsou špičkové (zrovna před chvílí jsem zkouknul 3. díl II. série Californication) A kdyby mi zítra zavolali, že točí Nemocnici na kraji města 4, šel bych do toho a opatřil bych si i vlastní fonendoskop

(III. série byla mimořádně zdařilá a konečně někdo důvěřoval starým principům a metodám).

Film mě láká hodně. K mým nejzajímavějším zkušenostem patří spolupráce s filmařskou skupinou V7M z Písku a podzimní natáčení rusko-německého filmu FAUST, který u nás dělal ruský režisér Alexander Sokurov. Úžasné. Neuvěřitelné. Co se týče českých filmů, tak těch je v poslední době tolik a jsou si tak podobné, že je jako divák docela zanedbávám. Češi umí dělat filmy skvěle, co mi ale často schází, je originální příběh a pořádný scénář. (Hlášek už máme tolik, že bychom se jimi mohli dorozumívat.) Snad se ale blýská na lepší časy. Po zajímavém Protektorovi mne nedávno uchvátil film Tomáše Mašína 3 sezóny v pekle! To je podle mě úctyhodný počin! Konečně příběh, který se neodehrává v obýváku v roce 1968. A skvěle natočený!

Jak vlastně relaxuješ, když si potřebuješ odpočinout od divadla?

Většinou jiným divadlem...

Se spolužáky z DAMU děláme v Praze v Divadle Čertovka náš vlastní autorský Cabaret Calembour. Je kolem toho spousta práce, ale nekonečně nás to baví a lidi, zdá se, to také baví. Můžeme si v něm dělat absolutně co chceme! Vymýšlíme texty, já se snažím tvořit hudbu (máme živý orchestr), výtvarno i propagaci si zatím také obstaráváme sami (když už jsme u toho, zvu vás: www.cabaret-calembour.cz).

Jinak si rád něco čmárám redisperem, zabývám se kulturou první republiky, vychutnám si doutníček v přírodě nebo aspoň na terase anebo se vypnu u

nějakého hollywoodského filmu (31. 12. jsem byl v kině na Kmotrovi! Dlouho jsem neměl lepšího Silvestra).

Jelikož letos končíš své studium na DAMU, asi jsi v poslední době v jednom kole. Co tedy momentálně zkoušíš za inscenaci nebo jaké připravuješ projekty?

15. ledna jsme ve škole měli premiéru Markéty Lazarové a nyní jsme se pustli do Racka. V Disku dále hrajeme Tartuffa a Kazimíra&Karolínu. Kromě zmiňovaného kabaretu se nepouštím do nových projektů, neb za okamžik už budu patřit Ostravě. A jet na otočku do Prahy nebude úplně snadné. V Divadle na Prádle hrajeme Kříž u potoka a v Rock Café velmi zajímavou hru arabského autora žijícího v Paříži Mohameda Kacimiho v režii Lucie Málkové s názvem Svatá země. Tématem jsou konflikty mezi Araby a Židy. Jedna nezaujatá rodinka žije uprostřed války a v rámusu dopadajících granátů řeší, jaký si dát jogurt a co si vzít na sebe, aby mrtvola nezačala moc rychle smrdět. Mezitím sousedy vybombardují, ze syna se stane fanatik... Hodně drsná, ale poutavá a místy i zábavná záležitost. A moje srdcovka.

Máš hodně představení za měsíc, jak je to náročné být každý večer někým jiným???
Přesvědčovat lidi, že jsi někým, třeba tobě ne příliš sympatickým...

Jak kdy, jak u které role. Řekl bych, že záleží spíš na náladě a koncentraci... Sympatická je mi každá postava... horší je, že ve mně občas doznívá i po představení nebo po zkoušce a když hraju fanatického

vraha, tak to asi není dobře. Tak to se pak musím proplesknout a říct si: Igi, ty vole, teď jsi zas Igi!

Od září tohoto roku ses stal členem Národního divadla moravskoslezského. Co tě dovedlo k rozhodnutí přijmout angažmá v Ostravě, když jsi skoro až z druhého konce republiky?

Nejsem až z Aše... Zmiňoval jsem film Kmotr, a tam se často mluví o „nabídkách, které nelze odmítnout“. Vím, že se v Ostravě dělá skvělé divadlo a rád bych se na tom podílel. Co víc jsem si mohl přát? Je to trochu daleko... ale ve vlaku se člověk aspoň na chvíli nuceně zastaví a myslím, že je fajn vyjet na druhý konec republiky na zkušenou.

Můžeš už Prahu s Ostravou nějak srovnat?

Zatím moc ne... Jsem rodilý Pražák a v Ostravě jsem pobýval jen *kratce*. Co jí už teď ale nemohu upřít, je jedinečná atmosféra a to, že v každé restauraci a hospodě mají česnečku (česnekačku) a všude je perfektní. V pražských podnikách je docela tvrdý oříšek najít česnečku, natož perfektní.

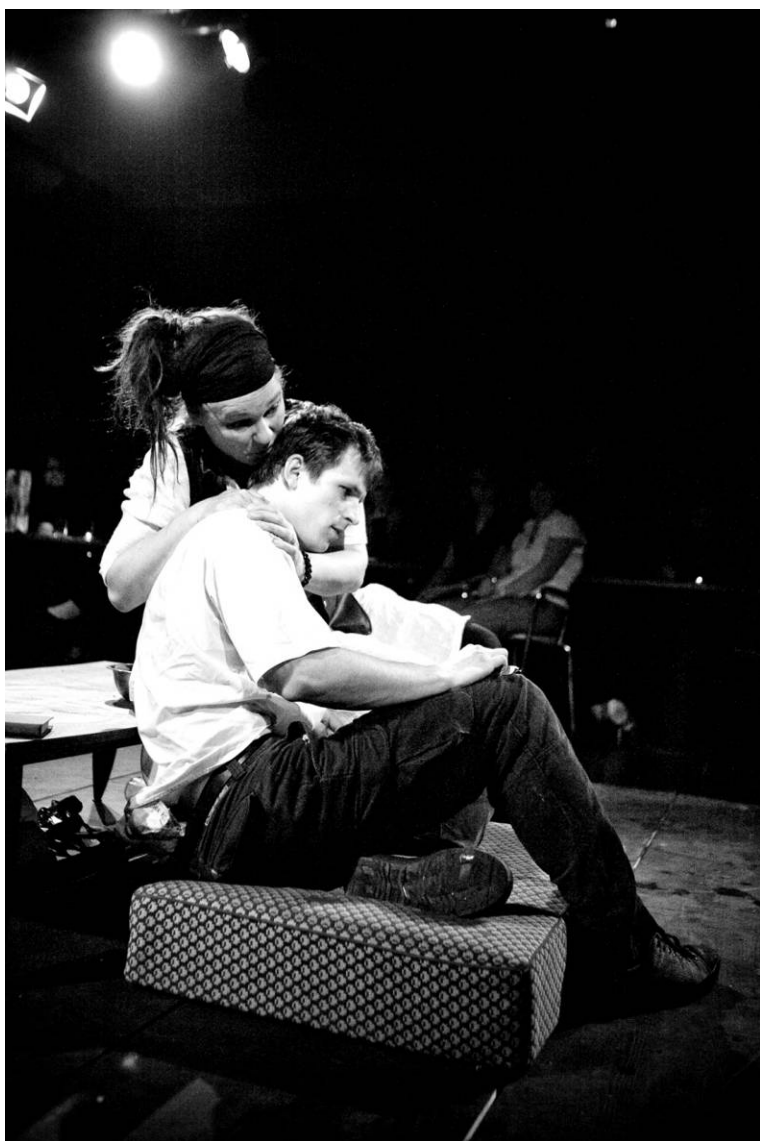
Na závěr bych se tě nechtěla ptát na klasické otázky typu: Co plánuješ do budoucnosti? Nebo jaká je tvá vysněná role? Spíš by mě zajímalo, jestli existuje nějaká postava, které by ses chtěl vyhnout.

To je zajímavá otázka... Ona asi každá postava je taková, jakou si ji herec (s režisérem) udělá. Jaký si to uděláš...

však to znáš. I kdyby byla nezajímavá, měl bych si na ní najít něco, co mě zajímá. Vždy si ji musím pro sebe obhájit, musím za ní stát a musí mě bavit. Největší peklo asi je hrát něco, čemu nevěříte a co vás nebaví – a navíc před lidmi. Takže resumé – nechtěl bych hrát takovou postavu, kterou bych nechtěl hrát... tedy která by mě nebavila.

Zmíněná inscenace z Rock Café „Svatá Země,“ na snímku Igor Orozovič a Ondřej Pavelka

Ve Svaté Zemi s Evou Salzmanovou

Bojler č.4, únor 2010

Redakce: Veronika

Landová, Hanka

Slaninová, Pavlína Spurná,

David Grant, Martina

Kroutilová, Aneta

Bartoníková, Kvído Lotrek

Garant: Lukáš Bárta

Ilustrace: Veronika

Landová, Hanka Slaninová

Titulní strana: David

Grant

Speciální poděkování

Igoru Orozovičovi za

poskytnutí fotografií ☺